

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ПРВА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Трећи дан рада
5. октобар 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. председава Верољуб Арсић потпредседник Народне скупштине.)

*
*   *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Прве седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 90 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутан 91 народни посланик, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника? (Да.)

Реч има народни посланик Санда Рашковић Ивић.

САНДА РАШКОВИЋ ИВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Моје питање је за председницу Владе, госпођу Ану Брнабић. Наиме, уколико у наредних неколико дана не стигне поштом још која понуда, тендерска комисија за продају „Галенике“ ће се опредељивати између две компаније, швајцарског „Амикуса“ и бразилског „Енса“.

Моје питање председници Владе јесте – зашто се „Галеника“ продаје? „Галеника“ је највећи национални произвођач лекова. То је домаћа

фабрика која је својевремено производила најширу палету лекова, извозила у афричке земље, извозила у земље бившег Совјетског Савеза.

Зашто Влада продаје највећег домаћег произвођача лекова? Продајом „Галенике“ ми ћемо остати без иједног домаћег произвођача лекова. Постаћемо зависни од увоза, а знамо како то изгледа. Постаћемо конзументи а не произвођачи који могу да производе оне лекове који су потребни српском тржишту, на које је српско тржиште навикло. Сетимо се само „Торлака“, јер да је „Торлак“ остао, данас се не би водиле дискусије да ли децу треба вакцинисати или не треба. Нешто слично ће нам се десити и ако „Галеника“ постане приватна фирма, било да се ради о Швајцарцима, Бразилцима или неком трећем.

Истина, фабрика има негативни капитал од 152 милиона евра и продаје се за само један евро, уз услов да се банкарима, којима се дугује 75 милиона евра, тај дуг откупи за 25 милиона евра. Нови власник ће довести свој менаџмент и од „Галенике“ ће направити успешну фирму која ће лако вратити 25 милиона евра банкарима. Међутим, профит који ће та фирма узимати неће ићи у Србију. Профит ће ићи или Швајцарцима, или Бразилцима или некој трећој фирми. Ми имамо менаџере, менаџере који су се одлично показали, као нпр. господин Бабић из „Хемофарма“. Не фаворизујем га, наводим га само као пример, има и других који су, сигурна сам, кадри да „Галенику“ поставе на ноге како бисмо могли сачувати нашег јединог и највећег произвођача лекова.

Дакле, моја питања су следећа:

Прво, зашто продајете „Галенику“? Да ли сте свесни да ће Србија остати без домаће фармацеутске индустрије? Да ли сте свесни да нас тиме гурате у тоталну фармацеутску зависност од странаца и стављате нас у позицију конзумента који ни о чему не одлучују, ни о ономе шта Србији треба од палета лекова, нити о ценама лекова? Јер када имате домаћу производњу, онда се можете преко министарстава и преко јавности неке обраћати, а у овом случају не можете да се обраћате никоме. Да ли сте свесни да ће још више зацарити увознички лоби који ће без домаће конкуренције сада мирно и некритично увозити лекове сумњивог квалитета, јер њихов циљ није лечење становништва него је њихов циљ брза зарада?

Друго питање се односи на министра иностраних послова, господина Дачића, и председника Србије, господина Вучића, а тиче се статуса Хуманитарног центра у Нишу.

Почетком године министар иностраних послова Дачић је на једној седници рекао да се питање Хуманитарног центра мора решити, било да се Центар затвори или да му се да посебан дипломатски статус, и рекао је да

ће на првој наредној седници питати тадашњег премијера Вучића шта ће са тим бити. Од тога је прошло седам, можда чак и осам месеци, а ништа се није десило. Видим, стигла су и два „мига“ – додуше, нису ремонтвана, али су стигла – међутим, о Хуманитарном центру нема ни речи.

Моје питање је за министра Дачића и председника Вучића – шта сте одлучили да урадите са Хуманитарним центром и када сте одлучили да урадите то што сте одлучили да урадите?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Мариника Тепић.

Изволите.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председавајући.

Имам два питања. Прво упућујем председници Народне скупштине, госпођи Гојковић. Односи се на прошлонедељни дан када смо претходно образлагали амандмане на образовне законе а потом у вечерњим сатима отпочели и завршили гласање. То је био 27. септембар, када се, у том дану, око десет до два испоставило да више не постоји Пословником одређено време за образлагање амандмана народних посланика који су били предлагачи тих амандмана. Односно, у то време, дакле око десет до дванаест је председница Народне скупштине обавестила да је то десеточасовно време предвиђено Пословником истекло.

Реакција готово свих посланика опозиције који су претежно и предлагачи амандмана била је да то није тачно и да је нама то време украдено с обзиром на то да смо праћењем и директним увидом у податке техничке службе Народне скупштине видели да је преостало још више од 200 минута, односно готово четири сата за образлагање амандмана.

Незванично смо чули податак да је председница Гојковић време потрошено за образлагање амандмана пратила и евидентирала лично и ручно. Мене занима да ли је то тачно. Уколико је тачно – јер друго објашњење не постоји да би неко тврдио да више времена немамо и да нам одузме више од четири сата расправе и да се уопште ни не расправља о Закону о високом образовању, односно о амандманима – тражим од председнице Гојковић да ми достави ту евиденцију, дакле фотокопије њене ручне и личне евиденције, и такође тражим од ње, претпостављам да ће да јој помогну техничке службе, да нам достави податке колико је укупно посланика образлагало амандмане прошле недеље и колико је трајало образлагање свих њихових амандмана појединачно.

Дакле, желим да добијем списак свих народних посланика који су образлагали своје амандмане на образовне законе и поред тога да стоји време које су они утрошили у образлагању својих амандмана како бисмо

коначно имали тачан податак да ли је техничка служба заказала или није. А ја не верујем да је техничка служба заказала; имам оправдану сумњу да нам је украдено четворочасовно време за образлагање амандмана.

Следеће моје питање односи се на данашњи датум. Данас је један врло значајан датум, а то је 5. октобар, када се навршава 17. година од када је више од 700.000 грађана Републике Србије исказало свој гнев на улицама Београда изашавши, у покушају да се супротставе крађи избора, односно прекрајању изборне воље, против тадашњег лидера Слободана Милошевића и свих оних који су му дотада помагали у вођењу катастрофалне политике – не само Социјалистичке партије Србије већ и Српске радикалне странке, од којих већина људи данас води ову земљу, тако да...

(Председавајући: Колегинице Мариника, нисте рекли коме постављате друго питање.)

Моје питање, у складу са свим овим околностима, упућујем председници Владе и свим члановима Владе – да ми одговоре, појединачно и понаособ, шта су они радили 5. октобра 2000. године, где су били 5. октобра 2000. године. За неке знамо, као што је министар Кнежевић или министар Љајић, па и госпођа Зорана Михајловић, али тражим појединачно од свих министара да нам кажу где су били и шта су радили 5. октобра 2000. године.

Уједно користим прилику да свим свесним грађанима Републике Србије честитам тај 5. октобар и да га никада не заборавимо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Проследићемо ваше друго питање, колегинице Мариника, само не знам да ли чланови Владе имају право да одговоре, с обзиром на то да, где су били 5. октобра 2000. године, када је горела ова зграда, није из делокруга њихове јавне функције.

Реч има народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Господине Арсићу, користим пословничку могућност да у име Посланичке групе СРС затражим обавештење и објашњење од председника Републике Александра Вучића и премијера Ане Брнабић.

Замолићу вас, господине Арсићу, пошто видим да сте од јутрос ревносни, да ово моје питање, односно питање нас српских радикала, проследите под ознаком „хитно“. Хитност тражења објашњења је у томе што је ситуација више него алармантна и зато што смо из медија јуче обавештени да ће Влада Републике Србије, односно Ана Брнабић лично, у Бриселу 10. или 11. октобра непријатељима из Европске уније да уручи писмо са одређеним питањем. И, замислите, они ће да питају ЕУ да ли је прекршила међународно право у случају Косова и Метохије, после свих ових шокантних догађаја и њиховог става по питању Каталоније.

Господине Арсићу, зато је наше питање Вучићу и Ани Брнабић – докле ћете више да обмањујете српски народ када је свима добро познато, Вучићу као правнику, премијер Србије такође то мора да зна јер је задужена за вођење спољне политике ове земље, да међународна декларација о односима између држава подразумева да свака држава има право на заштиту свог суверенитета и територијалног интегритета?

Такође, та општа декларација, коју сваки студент правног факултета зна, такође прописује да у случају непоштовања међународног права држава чланица, у овом случају Уједињених нација, што је Србија, јер Савет безбедности УН и Резолуција 1244 је оно што треба да штити наш територијални интегритет, дакле у овом случају Србија треба да прекине моментално сваки даљи контакт са Бриселом, који иде на даље распарчавање и који ће у једном тренутку пред Вучића и пред Брнабић, односно пред све вас који ћутите на све ово и расправљате о небитним и неважним законима по ову земљу, да дођу и да вам дају документ за потписивање независности и коначног отцепљења наше јужне српске покрајине. Да је то тачно говоре сви њихови потези досада и сви ваши потези у протеклих пет или шест година од када сте на власти.

Подсетићу наше грађане, још 2014. године Европска унија, која има намеру да истргне Косово и Метохију из састава Србије, после признања тзв. независности те терористичке шиптарске творевине прописала је Декларацију о свеобухватном решењу за Косово, како они кажу. И ви сте то прихватили. Шта је то друго него увод у признање?

Докле ће Александар Вучић као председник Србије да води такву политику? – то је наше питање и захтев за објашњење.

Ми тражимо да се моментално прекине сваки даљи контакт са Бриселом и са званичницима Европске уније, да се окренете онима који су наши пријатељи, а то је братска Руска Федерација, која нам, док нам они све ово раде и тако нас понижавају и додатно врше притисак на Србију, шаље најмодерније наоружање, а то је само један у низу пакета војне опреме која треба да стигне у случају да имамо такве односе са Руском Федерацијом.

Господине Арсићу, од када смо у овом сазиву Народне скупштине, то је од 3. јуна 2016. године, Посланичка група Српске радикалне странке је на оваква питања, а упозоравали смо на ово још раније, и наш председник и други народни посланици који су постављали питања везана за јужну српску покрајину, добила одговора – нула. Дакле, ниједан одговор нисмо добили.

Такође, господине Арсићу, и ви као потпредседник из владајуће коалиције, и Маја Гојковић и, пошто сада није ту, Мартиновић, били сте

дужни, господе, од Владе Републике Србије да тражите да нам пошаље годишњи извештај о свом раду, па да ми постављамо питања овде председнику Владе а не да они питају непријатеље из Европске уније како даље намеравају да нам отимају Косово и Метохију, да нас понижавају и да уништавају нашу земљу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Енис Имамовић.

Изволите.

ЕНИС ИМАМОВИЋ: Хвала, уважени председавајући.

Као посланици СДА Санџака, представници Бошњака, данас имамо два питања, која су од изузетне важности за наш народ.

Прво питање упућујем министру полиције Небојши Стефановићу и од њега тражим да објасни своју срамну изјаву у којој као високи државни функционер износи лажи о бруталном убиству младића из Тутина Фахрудина Скарепа, кога је убио униформисани полицајац Републике Србије. Министар је у својој изјави рекао: „Криминалац је пуцао на њих, а њихова законска обавеза је да потегну оружје и да бране свој живот. Ти људи су посебно обучени и, када они потегну оружје, очигледно је да је постојао добар разлог“. Због оваквих лажи у нормалним земљама полицајац или сам подноси оставку или бива смењен са те функције.

Поред тога, Стефановић као високи званичник ове државе износи закључак и практично диктира тужилаштву и судијама како да се понашају у вези са овим случајем и каже „да су ти полицајци бранили свој живот и поступили у складу са законом“. Одакле њему право да износи овакве закључке пре него што се заврши истрага и пре него што се заврши суђење?

Уједно тражим од министра Стефановића да нам достави комплетан извештај полиције у вези са овим случајем, као и налазе вештака.

Ми годинама уназад упозоравамо да су бројни нерешени злочини над Бошњацима у Санџаку охрабрење за чињење нових злочина и ово је управо доказ томе. Изостанак казне за убиство Рама Бербе, за извршиоце и налогодавце отмица у Штрпцима и Сјеверину створило је изопачену свест да се Бошњаци у Санџаку могу убијати без икакве казне и без икаквог разлога уколико носиш значку или униформу.

Небројано пута досада смо позивали да се расветле убиства Енеса Ајдиновића, Харуна Алића, таксисте Мирзе Радоњице, те убиство Авда Шутковића, све у центру града Новог Пазара. Међутим, те истраге годинама не мрдају са мртве тачке, што најбоље показује катастрофално стање полиције у Санџаку и њихов однос према Бошњацима, који су жртве најсвирепијих злочина.

Ми пружамо апсолутну подршку грађанима и позивамо их да своје незадовољство и протест изразе на миран и достојанствен начин и да не наседају на провокације министра полиције које износи у овим изјавама како овај случај не би био злоупотребљен за даље ширење међунационалне нетрпељивости.

Друго питање. Влада Србије је пре два дана послала Хашком трибуналу гаранције за пуштање на слободу Ратка Младића. Питање у вези са тим упућујем министарки правде Нели Кубуровић. Не знам како ће неки Бошњаци у овој Скупштини наставити да подржавају ову Владу, која пружа гаранције за пуштање на слободу злочинца који је руководио извршењем геноцида над Бошњацима у Сребреници. Међу бошњачким посланицима...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Имамовићу – вратићу вам реч – ја вас молим да не дајете квалификације. Значи, осумњичен, то прихватам, али коначно пресуђено, без одлуке суда, то не.

Имате још 90 секунди. Изволите.

ЕНИС ИМАМОВИЋ: Знам да је вама тешко да слушате пет минута ствари са којима Бошњаци живе 20 година, али стрпите се мало.

Ја као легитимни представник Бошњака тражим од министарке правде да каже на основу чега је дала гаранције за пуштање на слободу Ратка Младића, да ли је ова Влада водила рачуна о интересима и осећањима грађана Републике Србије бошњачке националности када је дала гаранције за пуштање овог ратног злочинца и какве је гаранције могла да пружи Влада у држави која је 16 година скривала Ратка Младића и Радована Караџића.

Ја позивам колеге, бошњачке посланике у овој Скупштини, да колико већ данас ускрате подршку овој Влади, која штити и даје гаранције за пуштање на слободу ратног злочинца. Ово је доказ да су Вучићеви позиви на дијалог са Бошњацима само представа за Европу и за наивне Бошњаке. Не знам како ће сада моћи да каже да се он залаже за добар однос са бошњачким народом и са Босном и Херцеговином. Он је својевремено проглашавао ову Скупштину сигурном кућом, лепио плакате „Булевар Ратка Младића“, тако да је овај потез само још један у низу провокација на рачун бошњачког народа и на рачун државе Босне и Херцеговине.

(Председавајући: Приводите крају, колега Имамовићу.)

Ово су питања која су изузетно важна... (Искључен микрофон)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Милија Милетић.

Изволите.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Као српски домаћин, ја ћу да поставим једно питање веома битно за нас у Србији, за све нас који, у првом плану, волимо и поштујемо жене.

Пошто знамо да је 1995. године на Конференцији жена у Пекингу донесена одлука да се 15. октобар обележава као Дан жена на селу, самим тим је дата велика пажња нашим женама које живе на селу, моје питање је – да ли ће Влада или надлежно министарство обележити 15. октобар као Дан жена на селу?

Наша Влада и наш председник, господин Вучић, када је са мном и мојим колегама био у мом крају, говорио је да морамо ставити акценат на жене на селу, на наше жене, и када дође време да упослимо сиромашне општине, увек морамо гледати да обезбедимо радна места за жене.

За мене као човека из Сврљига, као српског домаћина, увек је било правило да поштујем жену, да поштујем жене, јер знам да иза сваког од нас, иза свих мушкараца стоје успешне, коректне и добре жене. Наше жене на селу су у веома тешкој ситуацији, јер сви знамо да немају могућности да, као жене у граду, себи обезбеде основне животне услове, због тога што су услови живота у селима мало другачији него што су у граду.

Молио бих да ми не замере колегинице – јер знам да све колегинице овде у Скупштини мисле исто што и ја – сви знамо да нашим женама на селу морамо обезбедити боље услове живота, морамо им обезбедити боље здравствено осигурање. Знамо да и наша Влада, садашња, и наш министар припремају закон којим ће се дати могућност да се женама на селу обезбеди да имају накнаду за породилско, да наша деца која се тамо рађају имају право на дечији додатак.

Још једно моје питање је – да ли ће тај закон бити ускоро у Скупштини, да га изгласамо, да нашим женама на селу обезбедимо будућност? Сигуран сам да ћемо заједно са Министарством без портфеља др Славице Ђукић Дејановић имати могућност да женама на селу обезбедимо много боље услове, да тамо могу да привређују, да раде и да од свог рада могу да живе.

Знамо по статистици да у свету има близу једне четвртине жена које живе на селу. У сиромашним подручјима света има преко 43% жена које живе на селу. Код нас у Србији жене на селу се труде да буду друштвено корисне – помажу својој породици, увек су на њиви, на ливади, у кући раде, а увек када треба, помажу и својим старима.

Баш због тога ја сам сигуран да ћемо овде у наредном периоду имати законе који ће дати доприноса да нашим женама на селу обезбедимо боље услове да живе. Ја ћу, као и увек, ставити акценат на југоисток Србије; тамо се морају обезбедити много већа средства за жене на селу јер тамо оне много теже живе него у осталим деловима Србије.

Конкретно питање је постављено и ја бих позвао све колеге и колегинице да дамо максималну подршку нашим женама на селу, баш због тога што су оне стуб нашег друштва, стуб наше Србије. Још једном кажем – председник Србије господин Вучић је са мном на састанку, који је био пре месец дана, рекао да морамо ставити акценат на то да упослимо наше жене и да посебно упослимо наше жене на селу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Милетићу.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Моје питање је за министра унутрашњих послова, господина др Небојшу Стефановића. Наиме, да ли је он свесно или несвесно доводио грађане у заблуду пре шест месеци када је за време протеста, који су после председничких избора у Београду спонтано били организовани, изјавио да никакве мере против учесника протеста неће бити предузимане, да је Србија демократска земља и да свако има право да изражава своје незадовољство?

Рекао је да полиција нема намеру да повреди било кога на било који начин, па и код ових непријављених скупова, али да полиција није у стању да заштити грађане јер је протест ненајављен. Шест месеци после ове његове изјаве, пошто су протести трајали месец дана, били су мирни и демократски, завршили су се како су се завршили, јавност Србије је упозната да су млади људи који су били на тим протестима добили прекршајне пријаве и треба да се појаве код судије за прекршаје зато што су кршили Закон о јавном окупљању.

Зато постављам питање министру Стефановићу – да ли је он свесно или несвесно изнео неистину када је рекао да никакве мере против грађана који се скупљају тада на улици неће бити предузимане?

Нажалост, ја верујем да је то урадио свесно, јер није први пут да министар Стефановић не говори истину. Не говори истину када каже да не зна ко су „комплетни идиоти“ из Савамале... (Искључен микрофон)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ђуришићу, ја вас молим да поставите питање, без одговора. Ви дајете и одговор и постављате питање.

(Марко Ђуришић: Само слушајте пажљиво, господине Арсићу, и биће вам јасно.)

Ја јако пажљиво слушам.

Затражите поново реч, добићете је, нема проблема.

(Марко Ђуришић: Ако вам досада није јасно, пустите ме још три минута да појасним суштину питања.)

Да објасните суштину питања? Хајде, покушајте.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала вам, потпредседниче.

Значи, министар Стефановић сваки дан излази у јавност и даје одређене изјаве и проблем је што после извесног времена видимо да његове изјаве нису биле истините. Поставља се онда питање на који начин грађани Србије треба да реагују кад чују неку изјаву министра Стефановића – да ли треба да буду забринути када он каже да се држава успешно бори против криминала и корупције и да има резултате, а онда после неколико месеци или недеља се види да тих резултата нема; кад каже да је стање на улицама Србије мирно, а онда видимо убиства у мафијашком стилу; када каже да ће се полиција обрачунати са највећим криминалцима, дилерима дроге, а онда видимо да се они пуштају на слободу; кад каже да ће се држава обрачунати са хулиганима у спортским клубовима, а онда видимо да нема снаге да се држава обрачуна са хулиганима, вероватно зато што је у неком посебном односу са њима.

Јако су озбиљне ствари. Грађани Србије плаћају високу цену, угрожена им је лична безбедност због оваквог поступања, пре свега, министра унутрашњих послова. Министар унутрашњих послова је, када је полиција дошла у седиште једне политичке организације, рекао да то није истина, а онда се после неколико сати видело да је истина, јер се појавио видео-снимак.

Можда је моје питање било реторичко, да је он био свестан или несвестан када је изговорио ово што је изговорио. Очигледно је да свакодневно и министар Стефановић и други чланови Владе и председник Републике обмањују грађане Републике Србије. Зато овај парламент и овај мали део постављања питања служи да грађанима Србије укажемо на све оне лажи које им се свакодневно сервирају од врха српске државе.

(Србислав Филиповић: Како ћемо ово да пошаљемо? Како ће да одговори на ово питање?)

(Марко Ђуришић: Ђути, коњу!)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ђуришићу, изричем вам опомену зато што сте колегу посланика назвали коњем.

(Марко Ђуришић: Шта је он мени рекао, Арсићу? Њему опомену, па онда мени.)

Реч има народни посланик Гордана Чомић.

(Марко Ђуришић: Шта је он мени рекао?)

Молим вас, колега Ђуришићу, ништа вам није рекао.

(Србислав Филиповић: Ђуришићу, кад се напијеш, коњи ти се привиђају. Немој да те ритне коњ.)

(Марко Ђуришић: Ништа ми није рекао? Ни ја њему онда нисам ништа рекао.)

Сви су чули да сте колегу назвали коњем.
(Марко Ђуришић: Како вас није срамота?)
Реч има народни посланик Гордана Чомић.

Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Моје питање ће бити у вези са тренутном атмосфером у Народној скупштини, кад се мисли да се може самовољом а не владавином права, те бих молила колеге да пажљиво саслушају питање, пошто ће ових питања бити често и сваки дан.

Молим вас да пробате посланицима да кажете да не вичу на колеге посланике, да им не вичу „седи доле!“, да не урлају за посланицима који излазе или улазе у салу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Чомић, тај посао оставите мени, а ви поставите питање.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Па да га радите, ја бих га оставила; али га не радите, то је мало проблем. Биће заједнички проблем свима у месецима који долазе.

Заиста вас молим да врло пажљиво саслушамо питање које имам да поставим министарки за европске интеграције Јадранки Јоксимовић и шефици Преговарачког тима Тањи Мишчевић. Ради се о мом захтеву да ми се доставе датуми, план датума за примену акционог плана за поглавља 23 и 24 – „Правосуђе и основна права“, „Правда, слобода и безбедност“.

Данас је 5. октобар, дан који је био прекретница у Србији, дан који је утемељио европску политику Србије, чија је Влада политички извођач. Пети октобар баштини владајућа коалиција коју чини СНС, СПС и све друге странке у Влади које су и допринеле да овог европског дана у Србији буде и да европске политике у Србији буде.

Осамдесет и седам дана пред нама је рок за примену акционог плана за поглавља 23 и 24. Лакоћа којом се у Србији одмахује на реализацију онога на шта се Србија обавезала је досад пролазила, из разних разлога. Више не пролази; тај медени месец је завршен.

Знам да министарка вредно ради и да подноси извештај Одбору за европске интеграције, али мени не треба овим питањем њен извештај. Мени требају, понављам, датуми у следећих 87 дана како ће бити примењени акциони планови за поглавља 23 и 24.

Обавезали смо се на реформу правосуђа, обавезали смо се на измене закона које се тичу и судија и тужилаца, обавезали смо се на доношење новог законског оквира када су у питању мањине, када је у питању родна равноправност, када је у питању заштита података о личности, када је у питању високотехнолошки криминал. Влада је дужна Скупштини датуме за

те законске оквира да би акциони план био примењен. Да не помињем да смо се обавезали на промене Устава до краја 2017. године.

Уз захтев да знам датуме за кад се Влада одлучила да кроз своја тела примени акционе планове 23 и 24...

Ја вас молим да ово јако озбиљно схватите. Можете да ми се ругате. Нећете се ругати када се Бундестаг конституише па вам то буду рекли немачки посланици. Мени се ругајте, ја не марим, али тај посао мора бити обављен и овој Скупштини Влада је дужна те датуме.

Уз захтев за датуме о примени акционих планова за поглавља 23 и 24 подсећам све нас на једну заједничку обавезу, на коју смо се такође обавезали, а то је доношење етичког кодекса за посланике. Ја могу да се правим да не знам ко је за то задужен па да питам председницу Скупштине или неког другог, али нећу то да радим, јер је то наша заједничка обавеза, а то можемо да урадимо.

Србија има у ЕУ много пријатеља; нема ниједног пријатеља који је рекао једну добру реченицу о стању медија и стању владавине права у Србији за последњих годину дана. Немојте дозволити да вас самовоља и воља за ругањем владавини права удаљи од оног на шта се Србија обавезала, а то је акциони план за поглавља 23 и 24.

Имамо 87 дана да пошаљемо добре вести у ЕУ и да добра вест буде да се Влада обратила мени са одговором о томе који су датуми у следећих 87 дана за примену акционих планова за поглавља 23 и 24.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Бранка Стаменковић.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала.

Моје прво питање је за председавајућег Арсића – да ли бисте били љубазни, молила бих вас, да током мог обраћања, уколико почне да се прави велика бука у сали, искористите звонце које вам стоји на располагању, пошто знате и сами да је било ситуација у којима сам морала да се надвикујем? Унапред хвала.

Затим, питања Посланичке групе Доста је било имамо за донедавног премијера а садашњег председника Републике Србије. Ми смо досад у 28 наврата постављали питања Александру Вучићу; нисмо добили ни један једини одговор упркос чињеници да је рок за одговор 15 дана. Данас му, 29. пут, постављамо три питања и поново очекујемо одговор; постављаћемо му питања све док не добијемо одговоре на оно што занима грађане које овде представљамо.

Прво питање је – да ли коалицијом СНС са Харадинајем у ствари правимо предуслов за избацивање преамбуле о Косову из Устава Републике Србије?

Друго питање је – да ли ће председник вратити Скупштини на поновно разматрање Закон о основама система образовања и васпитања и Закон о високом образовању с обзиром на то да приликом њиховог усвајања у Скупштини није поштована прописана процедура и да је народним посланицима, а самим тим и грађанима које они овде представљају, ускраћено више од четири сата расправе о амандманима којима су тежили да побољшају решења у том закону?

Треће питање гласи – када ће коначно председник Републике Србије почети да одговара на питања која му постављамо?

Затим имамо питања за председницу Скупштине Мају Гојковић. Њој смо досада у 19 наврата постављали питања; ово је 20. пут да то чинимо. Досада нисмо добили ни један једини одговор упркос чињеници да она има законски рок од 15 дана да на та питања одговори. Зато прво питање сада, у овом 20. обраћању, гласи – када ћемо коначно добити одговоре на та питања?

Друго питање за председницу Гојковић гласи – када ће се јавно извинити генералној секретарки Светислави Булајић за увреде и понижења које је изговорила током директног преноса скупштинског заседања у Републици Србији? Мислим да би било добро да то учини јавно, са исте ове скупштинске говорнице са које су увреде и стигле, јер бисмо тако послали поруку из овог дома да увреде, понижења и мобинзи нису прихватљива понашања у нашем друштву и да ми то примером у Народној скупштини показујемо.

Треће питање је – када ће коначно почети да се одржавају редовни колегијуми? Када ћемо коначно добити план рада Скупштине, годишњи план рада, као што то Пословник заповеда? Ми годину и по дана, од 3. јуна прошле године, радимо стихијски, по хитном поступку, у обједињеним расправама, не знајући данас који ће нам уопште закони бити на дневном реду наредне недеље, а да вам не причам да ми у ствари треба да знамо по шест месеци унапред да бисмо могли квалитетно да се спремимо за расправу и квалитетне амандмане да применимо. Стога питамо председницу Гојковић докле ће на тај перфидни начин да саботира квалитетан рад Скупштине.

Хвала најлепше и хвала колегама што сте били тихи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: На моја питања не сме нико да одговори, али боже мој, ја морам да их поставим.

Прво питање за Александра Вучића координатора служби безбедности, директора БИА Братислава Гашића и начелника ВБА – да ли наше службе раде безбедносне процене и како раде те безбедносне

процене? Ово није везано само за моје претходно питање за безбедносну процену Ане Брнабић, већ ме занима какву су безбедносну процену прошли Ненад Ковач звани Неша Роминг и Сава Терзић, лица која сарађују са највишим државним органима у пословима, рецимо, е-инспектора са свим инспекцијским управама, са Министарством за државну управу и локалну самоуправу, сарађују са војском, са полицијом, са службама безбедности, јер се њихови софтвери користе у свим државним органима, мислим и у Народној скупштини.

Године 2001. Сава Терзић као директор предузећа „Цертус“, та фирма није могла да добије посао увођења електронских брава у Централни затвор зато што није прошао безбедносну проверу јер је осуђен да је 1994. године крао шофершајбне. Сада тај човек може да сарађује са највишим државним органима, где је потребан највећи степен безбедносне процене, а од 2006/2007. године до данас он и Ненад Ковач су главни перачи пара за све нарко-картеле у Србији. Имате их на снимцима „Балканског ратника“, које су те исте службе безбедности снимиле на законит начин у законитом поступку. Али они сарађују и са највишим државним органима па ме занима како.

Друго питање је за министра привреде и директора АПР. Објасните ми како је по закону могуће да једна фирма д.о.о. буде власник себе саме. Наиме, од 2014. године до данас „Ланус“, привредно друштво д.о.о., 66% је власништво саме себе. То је немогуће по закону. Закон прописује да мањи део можете бити власник, и то у кратком временском периоду, или се тај део брише. Да ли се крију прави власници „Лануса“? Иза тих 66%, иза повезаних лица који воде до Холандије, да ли се крију Ненад Ковач, наравно, он је прави власник „Лануса“, али и неки политичари – Горан Весић, Синиша Мали, Никола Петровић, кум Ненада Ковача и ко још?

Ово питање постављам инспирисан медијским наводима да се спрема некакво хапшење Драгану Ђиласу, па сам хтео да кажем да Драган Ђилас сигурно не мора да брине да ће бити ухапшен, јер му је један човек гаранција – Ненад Ковач. Ненад Ковач је био његов пословни партнер и до 2014. године су заједно радили, управо преко тог „Лануса“, али од 2014. године улазе у тај посао Синиша Мали, Горан Весић, одраније, наравно, и Никола Петровић и одраније, наравно, Александар Вучић.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега, ја још увек не разумем и не чујем ваше питање.

СРЂАН НОГО: Чули сте. Тако да, ако би се хапсио Драган Ђилас, морао би и Вучић да ухапси самог себе.

Треће питање за иста лица, Кнежевића и директора АПР. Како је могуће да се избрише једно привредно друштво, „Цертус“, и то дан после

мог помињања тог привредног друштва овде у Скупштини, када се гласало за Ану Брнабић, када сам њу питао за везу са тим привредним друштвом, да се на телефонски позив избрише привредно друштво иако су у току поступци и пред привредним судом и пред управним судом везани за то привредно друштво? Постоји кривична пријава против регистратора Маглова за његове бројне незаконите радње. Човек на телефонски позив уноси и брише податке из АПР-а па да ми се објасни како је то могуће.

Кад смо већ код Саве Терзића, питање за надлежне службе безбедности везано за дозволе и провере, а такође и за тужилаштва. Наиме, Сава Терзић је сувласник предузећа „Глобалтел“ и законски заступник, има 45% власништва, 55% власништва припада „Пинк интернационалу“. Да ли је „Глобалтел“ апликација за шпијунирање? Мало им је један шпијунски центар који имају Ненад Ковач и Никола Петровић у Жаркову, где су га пребацили из Облаковске улице, него сада имају још једну апликацију ...

(Искључен микрофон.)

(Срђан Ного: Зашто сте ме искључили?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Зато што не постављате питање.

(Срђан Ного: Поставио сам питање.)

Не, нисте поставили питање, ви сте дали коментар.

Реч има народни посланик Александар...

(Срђан Ного: Молим вас, украли сте ми један и по минут. Ово је опструкција. Нећу да дозволим ...)

Господине Ного, изричем вам опомену.

(Срђан Ного: Шта ово радите? Ја се нећу померити одавде.)

Имате још једну опомену.

(Срђан Ного: Ово је скандал и срамота. И немате право. Питао сам надлежне службе безбедности легитимно питање. Не можете тако.)

Молим вас, колега Ного, дозволите да седница настави својим током.

(Срђан Ного: Нећу вам дозволити, радим оно што ми по Пословнику припада. Господине Арсићу, није вам тата у аманет оставио Скупштину.)

Господине Ного, одузета вам је и реч, као трећа опомена; после тога знате шта следује.

(Срђан Ного: Ја се нећу склонити одавде. Значи, ви немате право да ово радите. Немате право, господине Арсићу. Није ово ваше приватна скупштина. Легитимна питања постављам. То што је СНС страх зато је Александар Вучић умешан у криминал, то је ваша ствар. Ја имам право...)

Искључујем вас из даљег рада седнице и одређујем паузу у трајању од три минута.

(После паузе.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Колега Ного, престаните. Ја вас молим да престанете да вређате народне посланике и да тражите... Покушавате у Народној скупштини да направите ситуацију да провокацијама натерате остале посланике да вас нападну физички.

(Срђан Ного: Па ајде, нека ме нападну.)

Па неће нико да вас нападне физички, посланици су углавном пристојни људи...

(Срђан Ного: Ви то мени претите да ће мене неко да нападне?)

Ја вас молим да Народна скупштина настави са даљим радом.

(Срђан Ного: А ја вас молим да ми вратите минут и по времена које ми је преостало. Немојте ви мени да ускрађујете време.)

Колега Марковићу, хоћете да поставите питање?

(Срђан Ного: Мени Пословник налаже да ми се врати време.)

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући, али вас пре преласка на посланичко питање молим да обезбедите услове да могу да говорим.

(Срђан Ного: Какво је ово понашање? Ја нисам добио своје време. Зови Вучића и питај га шта да радиш.)

Ја у овом тренутку не могу да говорим; док колега галами тамо и рукама и ногама, не могу да се концентришем. Угрожена ми је безбедност, па вас молим да учините све оно што вам Пословник налаже да ми омогућите да говорим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Одређујем паузу у трајању од десет минута.

(После паузе.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Настављамо даље са радом.

Реч има народни посланик Марјана Мараш.

Изволите.

МАРЈАНА МАРАШ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици ...

(Срђан Ного: Ма каква реч, ја имам још минут и по. Ако не знате да водите Скупштину, не треба да будете потпредседник Скупштине.)

(Народни посланик Срђан Ного прилази говорници.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не прилазите ми.

Молим да обезбеђење народне Скупштине уђе.

Не прилазите ми, молим вас.

Прекидам рад на десет минута.

(После паузе.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Изволите.

МАРЈАНА МАРАШ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици ...

(Срђан Ного: Ја се извињавам, имам још минут и по времена, није ваша Скупштина, није вам ово ништа приватно. Немате право да ми то радите.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Даме и господо народни посланици...

(Срђан Ного: Господине Арсићу, поновите оно што сте малопре мени рекли, хајде.)

Пауза један сат.

(После паузе – 12.45)

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани посланици, ево да вам се обратим, пошто смо имали дуже консултације и разговор.

Били су позвани сви потпредседници. Гордана Чомић из неких разлога није могла; некако је дошло до неспоразума, иначе је била позвана.

Разговарали смо и са послаником Ногом и са његовим колегама из посланичке групе. Заиста сам покушала да направимо компромис да бисмо наставили да радимо данас.

Бићу искрена, мислила сам да ћемо моћи то да урадимо.

Мало једно извињење, искрена ћу бити, тражила сам од посланика Срђана Нога, ето, не да се извини потпредседнику, него вама, посланицима, због једног дела инцидента који се десио овде док нисам била у сали, а с друге стране, исказала сам спремност да, ако се изговори то извињење у једној реченици, онда наставимо са радом, да други посланици поставе питање, има их још двоје на списку, и да ја повучем све мере које су биле изречене. Нисмо могли да се договоримо.

Не желим да доводим људе из обезбеђења, полицију, у непријатну ситуацију да морају да изврше овде задатке. Јесте то њихов посао, али не можемо да очекујемо тако нешто од људи. Није коректно да Парламент има такву слику.

Данас нећемо више радити. Видимо се сутра ујутру у 10.00 часова. Имаћемо услове за рад и наставићемо да радимо. Нисам спремна да присуствујем немилим сценама.

Хвала вам.

(Седница је прекинута у 12.50 часова.)